

แรงดึงดูดระหว่าง เพศเดียวกัน

พระเจ้าเป็นเจ้าของสร้างเราเป็นชายและหญิง สิ่งที่เราเรียกว่า เพศนั้นเป็นลักษณะที่สำคัญยิ่งของความเป็นอยู่ก่อนที่เรา มาเกิด

โดย เอ็ดเวิร์ด คัลลิน เอช. โอคส์
แห่งโครัมมิอัครสาวกสิบสอง

สีทธิชนยุคสุดท้ายทุกคนรู้ว่าพระเจ้าทรงห้ามการมี เพศสัมพันธ์ทุกอย่างที่นอกเหนือพันธะของการแต่งงาน สมาชิกส่วนใหญ่รู้ถึงคำสอนของพระเจ้าช่วยให้รอดที่ว่าการมองดูผู้หญิงด้วยความใคร่เป็นบาป (ดู มัทธิว 5:28; ค.พ. 42:23; 63:16)

พระเจ้าทรงให้มีแรงดึงดูดระหว่างชายและหญิงเพื่อให้แน่ใจว่าจะมีการสร้างชีวิตมตะไปเรื่อยๆ ไม่จบสิ้น และเพื่อคิงชายและหญิงมาใกล้ชิดกันในการเป็นอยู่แบบครอบครัวที่พระองค์ทรงกำหนดไว้เพื่อว่าจุดประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ ซึ่งรวมถึงการเลี้ยงดูลูกๆ ด้วย ในทางตรงกันข้ามการใช้อำนาจการสร้างที่หันเหออกจากพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า เป็นบาปที่รุนแรงประธาน โจเซฟเอฟ. สมิธสอนว่า:

'ความสัมพันธ์ทางเพศในชีวิตแต่งงานเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย และหากกระทำร่วมกับความตั้งใจที่ถูกต้องก็ถือเป็นสิ่งที่สูงส่งและบริสุทธิ์ แต่หากปราศจากพันธะของการแต่งงาน การมีวามานในเรื่องทางเพศย่อมถือเป็นบาปที่ทำให้เสื่อมโทรมและน่าชิงชังในสายพระเนตรของพระเจ้า'

สิทธิชนยุคสุดท้ายบางคนเผชิญกับความสับสนและความเจ็บปวดอันเนื่องมาจากชายหรือหญิงได้เข้าไปมีส่วนร่วมในพฤติกรรมทางเพศที่เกี่ยวข้องกับบุคคลเพศเดียวกัน หรือแม้เมื่อบุคคลมีความรู้สึกทางกามารมณ์ที่สามารถนำไปสู่ความประพฤตินั้น ผู้นำของ

พระเจ้าเป็นเจ้าของให้มีแรงดึงดูดระหว่างชายและหญิงเพื่อให้แน่ใจว่าจะมีการสร้างชีวิตมตะไปเรื่อยๆ ไม่จบสิ้น และเพื่อคิงชายและหญิงมาใกล้ชิดกันในการเป็นอยู่แบบครอบครัวที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ เพื่อว่าจุดประสงค์ของพระองค์จะสำเร็จ ซึ่งรวมถึงการเลี้ยงดูลูกๆ ด้วย

เอ็ดมุนด์ และอีฟ คู่กันที่เทเนซซี โดย เดวิด พาร์สัน

เจอร์เกิ้ล คัลลัน เอช. โอลสัน

ศาสนาจักรฯ บิดามารดา และสมาชิกคนอื่นๆ ของศาสนาจักรฯ ควรปฏิบัติอย่างไรเมื่อเผชิญหน้ากับการทำหายทางศาสนาทางอารมณ์และของครอบครัวเกี่ยวกับความประพฤติหรือความรู้สึกเช่นนั้น? เราพูดอย่างไรกับคนหนุ่มสาวซึ่งรายงานว่าเขาหรือเธอเสน่ห์หาหรือมีความรู้สึกทางเพศกับคนเพศเดียวกัน? เราควรตอบสนองอย่างไรเมื่อมีคนประกาศว่าเขาหรือเธอเป็นพวกหลักเพศ และยังประกาศด้วยว่ามีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ที่ได้ ‘พิสูจน์’ แล้วว่าเขาหรือเธอเป็นเช่นนั้นมาตั้งแต่กำเนิด? เรามีปฏิบัติอย่างไร เมื่อมีคนที่ไม่ได้อยู่ในความเชื่อเดียวกับเรามาต่อว่าเราที่เรามีจิตใจคับแคบหรือไม่มีความเมตตาเพราะเรายินกรานว่าการมีความรู้สึกทางเพศต่อคนเพศเดียวกันเป็นสิ่งที่ผิดปกติและความประพฤติใดๆ ในลักษณะนั้นเป็นบาป?

คำสอนพระกิตติคุณ

ทัศนคติของเราต่อคำถามเหล่านี้ได้รับการชี้แนะโดยคำสอนพระกิตติคุณที่เราเชื่อว่าเป็นความจริง

1. พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างเราเป็น ‘ชายและหญิง’ (ค.พ. 20: 18; โมเสส 2:27; ปฐมกาล 1:27) สิ่งที่เราเรียกว่าเพศนั้นเป็นลักษณะที่สำคัญยิ่งก่อนที่เราเกิด

2. จุดประสงค์ของชีวิตมตะและภารกิจของพระเยซูคริสต์แห่งสิทธินยุคสุดท้ายคือเพื่อเตรียมบุตรและธิดาของพระผู้เป็นเจ้าไปสู่ความเป็นนิรันดร์เพื่อจะเป็นเหมือนกับพระบิดามารดาบนสวรรค์

3. จุดหมายปลายทางนิรันดร์ของเรา-ความสูงส่งในอาณาจักรชั้นสูง-เป็นไปได้โดยทางการชดใช้ของพระเยซูคริสต์เท่านั้น (โดยทางการชดใช้จึงกลับและสามารถ ‘บริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า’ (ค.พ. 93:38)) และมีให้สำหรับชายและหญิงที่เข้าสู่พันธสัญญาของการแต่งงานนิรันดร์ในพระวิหารของพระผู้เป็นเจ้าและชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญานั้นเท่านั้น (ดู ค.พ. 131:1-4; 132)

4. โดยทางแผนอันเมตตาของพระบิดาบนสวรรค์ บุคคลที่ไม่ได้แต่งงานในชีวิตมตะโดยไม่ได้เกิดจากความผิดของตนเองและปรารถนาจะทำสิ่งที่ถูกต้องจะมีโอกาสได้รับชีวิตนิรันดร์ในช่วงหนึ่งหลังจากความเป็นมตะหากพวกเขารักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าและจริงจังกับพันธสัญญามัพติศมาและพันธสัญญาอื่นๆ

5. นอกจากผลของการชำระให้บริสุทธิ์อันเป็นผลจากการชดใช้แล้ว พระผู้เป็นเจ้ายังทรงประทานอำเภอใจให้เรา-อำนาจที่จะเลือกระหว่างความดี(ทางเดินแห่งชีวิต) และความชั่ว (ทางเดินแห่งความตายทางวิญญาณและความพินาศ (ดู 2 นิโไฟ 2:27; โมเสส 4:3)) แม้ว่าสภาพของความเป็นมตะจะทำให้เสรีภาพของเราจำกัดลง (เช่น ความจำกัดทางการเคลื่อนไหวหรืออำนาจในการเลือกบางสิ่งบางอย่าง) เมื่อเรามีอายุถึงวัยหรือสภาพของความรับผิดชอบได้ (ดู โมโรไน 8:5-12; ค.พ. 68:27; 101:78) ไม่มีอำนาจมตะหรือทางวิญญาณใดจะนำเอาอำเภอใจของเราไปได้

6. การที่จะบรรลุจุดประสงค์ของชีวิตมตะ จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องได้รับการทดสอบโดยการต่อสู้กับสิ่งตรงกันข้ามเพื่อดูว่าเราจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าหรือไม่ (ดู 3 นิโไฟ 2:11; เอเบราแสม 3:25-26) เพื่อให้เกิดสิ่งตรงข้าม ซาตานและผู้ติดตามเขาได้รับอนุญาตในการล่อลวงเราให้ใช้อำเภอใจเลือกความชั่วและกระทำบาป

7. เพราะซาตานปรารถนาให้ ‘มนุษย์ทั้งปวง...ทุกข์ยากเหมือนกับตัวเขา’ (2 นิโไฟ 2:27) ความพยายามอย่างยิ่งยวดที่สุดของเขา จึงเป็นการส่งเสริมให้เลือกและกระทำการสิ่งที่จะขัดขวางแผนของพระผู้เป็นเจ้าสำหรับลูกๆ ของพระองค์ เขาพยายามทำลายหลักธรรมแห่งความรับผิดชอบทีละเล็กละน้อย โดยชักชวนให้เราใช้อำนาจการสร้างอันศักดิ์สิทธิ์ในทางที่ผิด เพื่อขัดขวางการแต่งงานและการที่บุตรจะได้รับการเลี้ยงดูโดยชายและหญิงที่มีค่าควรรวมทั้งการทำให้เรารู้สึกสับสนว่าการเป็นชายหรือหญิงมีความหมายอย่างไร

8. ในกรณีเหล่านี้ทั้งหมด มารซึ่งไม่มีร่างกาย พยายามชักชวน

ภาพโดย เคล พาร์สัน

คำอธิบายภาพ เราควรแสดงความเห็นอกเห็นใจกับผู้ที่ต้องทนทุกข์ด้วยโรคภัยไข้เจ็บ รวมถึงผู้ที่ติดเชื้อ เอชไอวี (HIV) หรือผู้ที่ป่วยเป็นโรคเอดส์ (ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่ติดเชื้ออันมีสาเหตุมาจากความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่ก็ตาม) เราควรส่งเสริมเขาเหล่านั้นให้เข้าร่วมกับกิจกรรมของศาสนาจักรฯ

คนที่มึนงงกายมตะให้ทำลายความบริสุทธิ์ของร่างกายโดย (การ) เลือก ความตายนิรันดร์ ตามความประสงค์ของเนื้อหนัง...ซึ่งให้อ่านใจ แก่จิตวิญญาณของมารที่จะจับกุมที่จะนำ (พวกเขา) ลงนรกเพื่อเขา จะได้ปกครอง (พวกเขา) ในอาณาจักรของเขาเอง (ดู 2 โนไฟ 2:29)

9. ฝ่ายประธานสูงสุดได้ประกาศว่า 'ไม่มีความแตกต่างระหว่าง (1) ความคิดและความรู้สึกที่ผิดศีลธรรม กับ (2) การเข้าร่วมในพฤติกรรมทางเพศแบบบิดถาวร หรือกับเพศเดียวกัน' แม้ว่าความคิดที่ผิดศีลธรรมจะมีความรุนแรงน้อยกว่าพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรม แต่ความคิดเช่นนั้นก็จำเป็นต้องหยุดยั้งและกลับใจ เพราะเรารู้ว่า 'ความนึกคิดของเราจะกล่าวโทษเราด้วย' (แอลมา 12:14) ความคิดที่ผิดศีลธรรม (และความรู้สึกที่รุนแรงน้อยกว่าซึ่งนำไปสู่สิ่งนั้น) สามารถทำให้เกิดความประพตติที่เป็นบาปได้

10. เนื่องจากความรักอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าทรงมีต่อลูกๆ ของพระองค์ แม้แต่กับคนที่ทำบาปร้ายแรงที่สุด (หรือเกือบทุกคน) จะได้รับรางวัลด้วยการกำหนดให้ไปสู่ระดับแห่งรัศมีภาพต่างๆ กัน ในที่สุด บุคคลซึ่งมีการดำรงชีวิตที่ดีและได้รับพิธีการแห่งความรักทั้งหมดแต่ล้มเหลวเนื่องจากขาดคุณสมบัติต่อความสูงส่งโดยผ่าน

การแต่งงานชั่วนิรันดร์ จะได้รับความรอดในสถานที่ที่ต่ำกว่าในอาณาจักรชั้นสูงซึ่งที่นั่นไม่มีการเพิ่ม (ดู ค.พ. 131:1-4)

11. ในบรรดาการทำทนายและการเลือกในชีวิตมตะ เราทุกคนอยู่ภายใต้พระบัญญัติของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่จะ 'รักกันและกัน' (ยอห์น 15:12,17) ดังที่ฝ่ายประธานสูงสุดได้กล่าวในข่าวสารเมื่อเร็วๆ นี้ว่า:

'เราได้รับการขอร้องให้มีความเมตตาต่อกันมากขึ้น สุขภาพและให้อภัยมากขึ้น เราได้รับการขอร้องให้ช้าลงในการโกรธและเร็วขึ้นในการให้ความช่วยเหลือ เราได้รับการขอร้องให้ยื่นมือแห่งมิตรภาพออกไปและหยุดยั้งมือแห่งกรรมสนองกรรมเสีย เราได้รับการเรียกให้เป็นสานุศิษย์ที่แท้จริงของพระคริสต์ มีความรักซึ่งกันและกัน ด้วยความเห็นอกเห็นใจอย่างจริงใจ เพราะนั่นคือวิธีที่พระคริสต์ทรงรักเรา'

ความเมตตา ความเห็นอกเห็นใจ และความรักเป็นเครื่องมืออันทรงพลังในการทำให้เรามีพระกำลังที่จะแบกภาระอันหนักหน่วงที่เกิดขึ้นโดยปราศจากความผิดของตัวเราเองและทำสิ่งที่เรารู้ว่าถูกต้อง

การประยุกต์ใช้คำสอนและความรับผิดชอบ

คำสอน พระบัญญัติ และความรับผิดชอบเหล่านี้ นำทางเราในการตอบคำถามที่กล่าวถึงก่อนหน้าหัวข้อนี้

คำสอนของเรากล่าวโทษอย่างชัดเจนต่อคนที่เข้าร่วมใน 'การโจมตีพวกลักเพศ' (หมายถึงพวกที่เกลียดพวกลักเพศอย่างรุนแรง) -อันเป็นการโจมตีทางร่างกายหรือคำพูดต่อคนที่มีส่วนร่วมในความประพฤติด้านลักเพศ

เราควรแสดงความเห็นอกเห็นใจกับคนที่ต้องทนทุกข์ด้วยโรคภัยไข้เจ็บ รวมถึงคนที่ติดเชื้อเอชไอวี (HIV) หรือคนที่ป่วยเป็นโรคเอดส์ (ไม่ว่าจะเป็นคนที่ติดเชื้อเพราะการมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่ก็ตาม) เราควรส่งเสริมคนเช่นนั้นให้เข้าร่วมกิจกรรมของศาสนาจักร

ในการวิเคราะห์เชิงประยุกต์ของฝ่ายประธานสูงสุดต่อคำถามเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกัน เราควรแยกแยะระหว่าง (1) 'ความคิดและความรู้สึก' ที่อยากเป็นพวกลักเพศ กับ (2) 'ความประพฤติแบบลักเพศ' (ซึ่งเป็นบาปที่ร้ายแรง)

เราควรสังเกตคำว่า ลักเพศ (ไม่ว่าจะเป็น โฮโมหรือเลสเบียน) นั้นเป็นคำคุณศัพท์ที่อธิบายถึงความคิด ความรู้สึกหรือ พฤติกรรมอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ เราควรเลิกใช้คำเหล่านี้เป็นคำนามเพื่อจะชี้เฉพาะถึงสภาพหรือคนที่เป็นเช่นนั้น คำสอนทางศาสนาของเรากำหนดการใช้คำเหล่านี้ มันเป็นเรื่องที่ผิดหากจะใช้คำเหล่านี้เพื่อบ่งชี้ถึง *สภาพ* เพราะมันมีความหมายว่าบุคคลตกอยู่ในสภาพแวดล้อมเช่นนั้นมาตั้งแต่กำเนิดซึ่งทำให้เขาหรือเธอไม่มีทางเลือกในการให้ความเคารพต่อเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งยวดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

ความรู้สึกเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ความรู้สึกบางอย่างเป็นมาตั้งแต่กำเนิด ความรู้สึกบางอย่างก็เกิดจากประสบการณ์ในชีวิตมตะ กระนั้นก็ยังมีความรู้สึกบางอย่างที่ดูเหมือนว่าจะเกิดจากการตอบสนองอันสลับซับซ้อนที่มีต่อกันของ 'ธรรมชาติและการเลี้ยงดู' เราทุกคนมีความรู้สึกบางอย่างที่เราไม่ได้เลือก แต่พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ก็สอนเราว่าเราคงมีอำนาจหรือพลังที่จะต้านทานและเปลี่ยนแปลงความรู้สึกของเรา (ตามความจำเป็น) ได้ และเพื่อให้แน่ใจว่าความรู้สึกเหล่านั้นไม่ได้นำเราไปสู่ความคิดที่ไม่เหมาะสมหรือเข้าร่วมในพฤติกรรมที่เป็นบาป

บุคคลแต่ละคนมีบุคลิกลักษณะทางร่างกายที่แตกต่างกันและมีความโน้มเอียงต่อแรงกดดันทางร่างกายและทางอารมณ์ที่แตกต่างกันในระหว่างที่เราเป็นเด็กหรือในสภาพแวดล้อมเมื่อเราเติบโตขึ้น เราไม่ได้เลือกความโน้มเอียงหรือความรู้สึกไวเหล่านี้ แต่เราได้เลือกและจะต้องรับผิดชอบต่อทัศนคติ การจัดลำดับความสำคัญ ความประพฤติ และ 'รูปแบบของชีวิต' ที่เราเอาเข้ามาไว้ในตัวเรา

สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อการมองทางด้านคำสอนของเรื่องเหล่านี้ก็คือความแตกต่างระหว่างเสรีภาพและอำนาจอใจของเรา เสรีภาพอาจถูกจำกัดโดยสภาพในโลกมตะหลายอย่าง แต่ของประทานแห่งอำนาจอใจที่พระเจ้าเป็นเจ้าประทานให้นั้นมีอาจถูกจำกัดโดยพลังภายนอกได้เลย เพราะว่ามันเป็นบรรทัดฐานความรับผิดชอบของเราที่มีต่อพระองค์ ความแตกต่างระหว่างเสรีภาพกับอำนาจอใจนั้นอาจเห็นตัวอย่างได้จากความก้าวหน้าที่เป็นข้อสมมุติฐานจากความรู้สึกไปยังความคิดไปสู่ความประพฤติแล้วไปยังอาการติดสิ่งเสพติด ความก้าวหน้านี้สามารถเห็นได้ในหลายๆ เรื่อง เช่น การพนัน การสูบบุหรี่หรือการดื่มเหล้า

เช่นเดียวกับที่บางคนมีความรู้สึกที่แตกต่างจากผู้อื่น บางคนดูเหมือนว่าจะมีความรู้สึกต่อการกระทำ ปฏิกริยาโต้ตอบ หรือการติดยาที่ง่ายดายผิดปกติ บางทีความโน้มเอียงดังกล่าวอาจเป็นมาตั้งแต่กำเนิด หรือได้รับมาโดยไม่มีสาเหตุจากการเลือกหรือเกิดจากความผิดใดๆ เหมือนกับความทุกข์ทรมานซึ่งไม่มีชื่อที่้อครสาวกเปาโลเรียกว่า 'หนามใหญ่ในเนื้อของข้าพเจ้า เป็นทูตของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้าเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป' (2 โครินธ์ 12:7) คนคนหนึ่งอาจมีความโน้มเอียงที่ดึงเขาไปสู่การพนัน จนเขาเป็นนักการพนันตัวยง ซึ่งต่างกับคนที่มาแค่ลองเล่นเท่านั้น คนอื่นอาจมีรสนิยมชอบสูบบุหรี่ และมีความโน้มเอียงไปในทางที่จะติดยา อีกคนหนึ่งก็อาจมีความเสนทหาย่างผิดปกติกับแอลกอฮอล์ ตัวอย่างอื่นๆ อาจรวมถึงคนที่อารมณ์ร้อน ชอบโต้แย้ง มีทำที่ต่อความละโมภ และอื่นๆ

ในแต่ละกรณี (และตัวอย่างอื่นๆ ที่สามารถยกได้) ความรู้สึกหรือบุคลิกลักษณะอื่นๆ ที่ผลักดันความรู้สึกให้กลายเป็นความประพฤติอย่างใดอย่างหนึ่งอาจมีความสัมพันธ์กับการถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ แต่ความสัมพันธ์นั้นสลับซับซ้อนมาก ลักษณะที่ถ่ายทอด

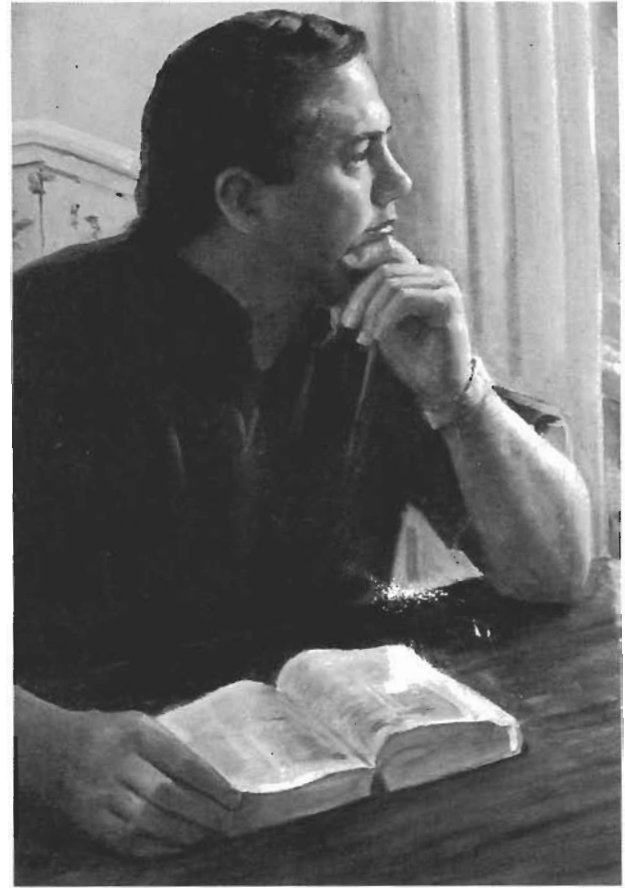
ทางกรรมพันธุ์นั้นอาจเป็นแค่การที่ที่คนคนหนึ่งจะเกิดความรู้สึกอย่างไรอย่างหนึ่งเพิ่มขึ้นเมื่อเขาหรือเธอเผชิญหน้ากับอิทธิพลที่เฉพาะเจาะจงอย่างหนึ่งในระหว่างช่วงเวลาแห่งการพัฒนา แต่โดยไม่คำนึงถึงความโน้มเอียงหรือจุดอ่อนที่แตกต่างกันของเรา ซึ่งแสดงถึงความแตกต่างของเสรีภาพในชีวิตมตะ (ในความเป็นมตะ เรา 'เป็นอิสระตามทางของเนื้อหนัง' (2 นิโอฟ 2:27)) เราก็ยังต้องรับผิดชอบต่อการใช้อำนาจใจของเราสำหรับความคิดและความประพฤติของเราอยู่นั่นเอง ข้าพเจ้าเคยพูดถึงความต่างนี้ในการปราศรัยที่มหาวิทยาลัยบริคัม ยัง เมื่อหลายปีมาแล้ว:

'เราทุกคนเกิดมาพร้อมกับหนามในเนื้อ บางอย่างมองเห็นได้ชัดเจน บางอย่างร้ายแรงกว่าหนามอย่างอื่น เราทุกคนดูเหมือนว่าจะมีความโน้มเอียงต่อความผิดปกติน้อย่างใดอย่างหนึ่งหรือมากกว่า แต่ไม่ว่าความโน้มเอียงของเราจะเป็นอย่างไร เราก็มีความตั้งใจและพลังเพียงพอที่จะควบคุมความคิดและการกระทำของเรา เรามีพลังนั้นอย่างแน่นอนเพราะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตที่เราต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เราทำและสิ่งที่เราคิด ดังนั้นความคิดและการกระทำของเราจะต้องเป็นสิ่งที่อำนาจใจของเราสามารถควบคุมได้ เมื่อเราได้ผ่านพ้นวัยหรือสภาพที่สามารถมีความรับผิดชอบได้ การอ้างว่า 'ฉันเกิดมาอย่างนั้น' ไม่สามารถนำมาเป็นข้อแก้ตัวให้กับการกระทำหรือความคิดที่ล้มเหลวต่อการทำตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิต เราจำเป็นต้องเรียนรู้วิธีที่จะดำรงชีวิตในลักษณะที่ความอ่อนแอของชีวิตมตะไม่สามารถกันเราจากการบรรลุเป้าหมายที่เป็นนิรันดร์

'พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตสัญญาว่าพระองค์จะทรงตั้งความทุกข์ทรมานของเราเพื่อผลกำไรของเรา (ดู 2 นิโอฟ 2:2) ความพยายามที่เราใช้เพื่อเอาชนะความอ่อนแอที่ได้รับมาตั้งแต่กำเนิด จะสร้างความเข้มแข็งทางวิญญาณที่จะช่วยเราตลอดช่วงนิรันดร์ ดังนั้นเมื่อเปาโลสวดอ้อนวอนอย่างมากให้ 'หนามใหญ่ในเนื้อ' ออกจากตัวเขาพระเจ้าทรงตอบว่า 'การที่มีคุณของเราก็พอแก่เจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่โทษเดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น' เปาโลสรุปด้วยการเชื้อฟังกว่:

'เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงภูมิใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า

'เหตุฉะนั้น เพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงขึ้นใจในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการประทุษร้ายต่างๆ ในความยาก

ภาพโดย เคล พาร์สัน

มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราไม่ทราบเกี่ยวกับขอบเขตของเสรีภาพที่เรามีในแง่ของหนามใหญ่ในเนื้อของเราซึ่งนำความทุกข์ยากมาสู่เราในชีวิตมตะนี้ แต่สิ่งที่เราทราบมันก็มากพออยู่แล้ว คือ เราทุกคนมีอำนาจใจและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตให้เรามีความรับผิดชอบต่อวิธีที่เราใช้มันทั้งความคิดและการกระทำ นั่นเป็นหลักพื้นฐานที่สำคัญยิ่ง

ลำบาก ในการถูกข่มเหง ในความอับจน เพราะข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น' (2 โครินธ์ 12:9-10)

'ไม่ว่าความไวต่อการถูกข่มเหงหรือความโน้มเอียง (ความรู้สึก) ของเราจะเป็นเช่นไร สิ่งเหล่านั้นก็ไม่สามารถชักนำเราไปสู่ผลอันนิรันดร์ได้นอกจากเราจะใช้อำนาจใจของเราในการทำหรือคิดถึงสิ่งที่พระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตห้ามไว้ ยกตัวอย่างเช่น ความโน้มเอียงต่อการติดเหล้าจะติดกำลังเสรีภาพของเหยื่อของมัน กล่าวคือเมื่อผู้ที่มีความโน้มเอียงจะติดเหล้าดื่มเข้าไปแล้วเขาจะหมดเสรีภาพในการเลือกที่จะไม่ติดเหล้า แต่อำนาจใจของเขาก็ให้อนุญาตเขาเลือกงดเว้นการดื่มเหล้าและหลีกเลี่ยงจากการทรุดโทรมทางร่างกายอันเนื่องจากแอลกอฮอล์และการเสื่อมถอยทางวิญญาณอันเกิดจากสิ่งเสพติด

'...จงระวังข้อโต้แย้งที่ว่าเนื่องจากบุคคลมีแรงผลักดันอย่างแรงกล้าต่อการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง เขาจึงไม่มีอำนาจที่จะเลือกและดังนั้นเขาจึงไม่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำนั้น การโต้แย้งแบบนี้

ขัดกับกฎพื้นฐานที่สุดในพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

‘ซาตานอยากให้เราเชื่อว่าเราไม่ต้องรับผิดชอบต่อสิ่งใด ๆ ในชีวิตนี้ นั่นคือเป้าหมายที่เขาต้องการบรรลุในการแข่งขันตั้งแต่โลกก่อนเกิด คนที่ยืนยันว่าเขาไม่ต้องรับผิดชอบต่อการใช้อำเภอใจ เพราะว่าเขาเกิดมาเป็นอย่านั้น’ กำลังพยายามละเลยผลของสงครามในสวรรค์ เราต้องรับผิดชอบ และหากเราโต้แย้งเป็นอย่างอื่น ความพยายามของเราจะกลายเป็นส่วนหนึ่งในความพยายามโฆษณาชวนเชื่อของฝ่ายปฏิปักษ์

‘ความรับผิดชอบส่วนบุคคลเป็นกฎแห่งชีวิต มันนำมาประยุกต์ใช้ในกฎของมนุษย์และในกฎของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของด้วย สังคมจำกัดยึดเอาความรับผิดชอบของผู้คนมาควบคุมแรงกระตุ้นของพวกเขา เพื่อที่เราจะสามารถอาศัยอยู่ในสังคมที่มีอารยธรรมได้ พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของยึดเอาความรับผิดชอบของลูก ๆ ของพระองค์เพื่อควบคุมแรงกระตุ้นของพวกเขาเพื่อว่าพวกเขาจะสามารถรักษาพระบัญญัติและตระหนักถึงเป้าหมายปลายทางนิรันดร์ของพวกเขา กฎหมายไม่ได้ให้ข้อยกเว้นแก่คนที่มียารมณร์อ่อนไหว ผู้ที่ยอมต่อแรงกระตุ้นของตนในการเหนี่ยวไกปืนยิงผู้อื่น หรือให้ข้อยกเว้นกับคนตะกละที่ยอมแพ้ต่อแรงกระตุ้นในการขโมย หรือให้ข้อยกเว้นกับพวกจิตวิถิดารที่ยอมแพ้ต่อแรงกระตุ้นที่จะมีเพศสัมพันธ์กับเด็ก...

‘มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เราไม่ทราบเกี่ยวกับขอบเขตของเสรีภาพที่เราไม่มีแห่งหนามใหญ่ในเนื้อหาของเราซึ่งนำความทุกข์ยากมาสู่เราในชีวิตมดตะนึ แต่สิ่งที่เราทราบมันก็มากพออยู่แล้ว คือเราทุกคนมีอำเภอใจและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้เรามีความรับผิดชอบต่อวิถีที่เราใช้มันทั้งความคิดและการกระทำ นั่นเป็นหลักพื้นฐานที่สำคัญยิ่ง’

ในแง่ของวิทยาศาสตร์

ตรงข้ามกับหลักคำสอนของเรา หลายคนกลับมองปัญหาเกี่ยวกับแรงดึงดูดระหว่างเพศเดียวกันไปในแง่วิทยาศาสตร์สมัยใหม่เพียงอย่างเดียว แม้ว่าข้าพเจ้าจะเป็นนักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งแต่ข้าพเจ้าจะพยายามปฏิเสธคำกล่าวอ้างในการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ที่ว่าพวกเพศเป็นมา’ตั้งแต่กำเนิด’ โดยจะใช้บทความทางวิทยาศาสตร์และคำแนะนำจากนักวิทยาศาสตร์และนักปฏิบัติการณ์ที่มีคุณสมบัติมาเป็นข้อมูลสนับสนุน

เราอาศัยอยู่ในยุคสมัยของการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ที่ก้าวหน้าอย่างรวดเร็วเกี่ยวกับร่างกายมนุษย์ เรารู้อาการกรรมพันธุ์อธิบายถึงลักษณะทางกายภาพของเราหลายอย่าง แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็ดูด้วยว่าพฤติกรรมของเราได้รับอิทธิพลอย่างมากโดยปัจจัยทางจิตวิทยาเช่นความสัมพันธ์ของการเป็นบิดามารดาและพี่น้อง (โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปีแรก ๆ ของชีวิต) และโดยวัฒนธรรมที่เราเองอยู่ การโต้แย้งในเรื่องที่ว่าความประพฤติที่นั้นเกิดจาก ‘ธรรมชาติ’ หรือ ‘การเลี้ยงดู’ เป็นเรื่องที่มีมานานนับศตวรรษแล้ว การนำเอาความรู้เหล่านั้นมาประยุกต์ใช้กับเรื่องความรู้สึกหรือพฤติกรรมต่อเพศเดียวกัน แสดงให้เห็นว่าหัวข้อเหล่านี้เต็มไปด้วยความสลับซับซ้อนอย่างมาก และในเรื่องนี้ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ยังคงต้องอยู่มา

นักวิทยาศาสตร์บางคนปฏิเสธว่าความประพฤติได้รับอิทธิพลจากกรรมพันธุ์ แต่บางคนสนับสนุนข้อพิสูจน์หรือทฤษฎีที่ว่า ‘มีข้อพิสูจน์อย่างเพียงพอว่าอิทธิพลของกรรมพันธุ์มีผลต่อการกำหนดความโน้มเอียงทางเพศ’

แน่นอนเราทราบถึงข้อพิสูจน์ที่ว่ากรรมพันธุ์สามารถอธิบายเรื่องการถ่ายทอดโรคต่างๆ จากมารดาไปสู่บุตร เช่น โรคมาเร็ง และความเจ็บป่วยอื่นๆ เช่น เบาหวาน ทั้งยังมีทฤษฎีและหลักฐานบางอย่างที่พิสูจน์ได้ว่ากรรมพันธุ์เป็นสาเหตุของความโน้มเอียงไปสู่พฤติกรรมบางอย่างที่ผิดปกติด้วย เช่น ความก้าวร้าว การติดเหล้า และโรคอ้วน มันง่ายที่จะตั้งข้อสมมุติฐานว่ากรรมพันธุ์มีบทบาทต่อพฤติกรรมทางเพศ อย่างไรก็ตามหากเรายอมรับข้อสนับสนุนสองข้อเกี่ยวกับการมองปัญหานี้ก็เป็นสิ่งสำคัญที่จะจดจำไว้ด้วยว่า ‘เราไม่ควรสับสนระหว่างแนวความคิดเกี่ยวกับการถ่ายทอดทางพันธุกรรมที่อาจถ่ายทอดไปสู่บุตรกับแนวความคิดเกี่ยวกับการถ่ายทอดทางพันธุกรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ (กล่าวคือกรรมพันธุ์บางอย่างอาจถ่ายทอดไปยังบุตรอย่างแน่นอน แต่บางอย่างอาจไม่ถ่ายทอดไปยังบุตรเลย ขึ้นอยู่กับตัวบุตรเองและสภาพแวดล้อม)... ขบวนการที่เป็นกลไกของเหตุและผลส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับปฏิกิริยาโต้ตอบระหว่างความโน้มเอียงที่มีมาแต่ก่อนแล้วกับเหตุการณ์ที่เป็นสภาพแวดล้อม’¹⁰

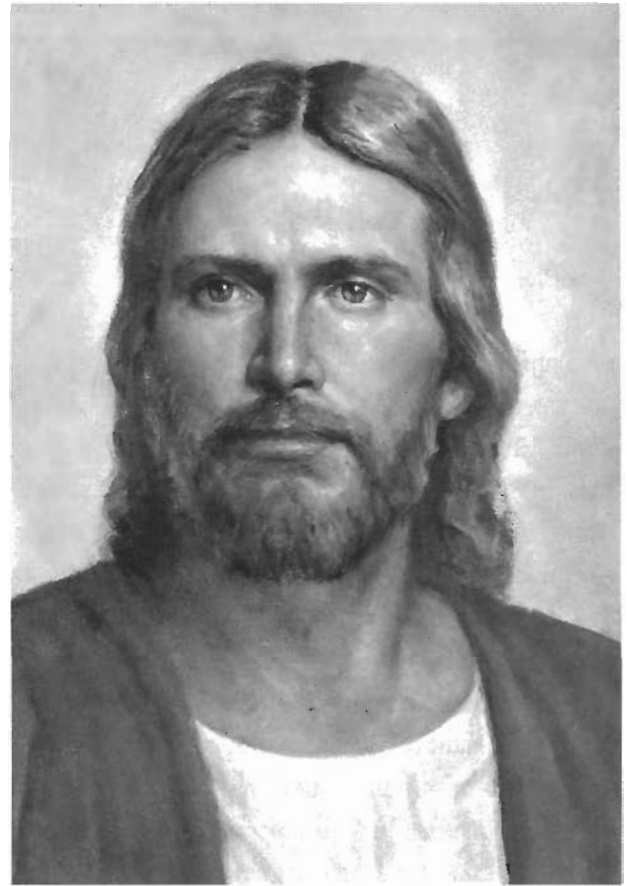
ไม่ว่าความคิดเห็นของพวกนักวิทยาศาสตร์จะอยู่ที่ไหนระหว่างการปฏิเสธอย่างสิ้นเชิงกับการยอมรับอย่างเต็มที่ในเรื่องที่ว่าพฤติกรรมทางเพศเป็นมาตั้งแต่กำเนิดหรือเป็นพรหมลิขิตพวกเขาทุกคนต่างก็ยอมรับว่าข้อพิสูจน์ในปัจจุบันไม่เพียงพอและยอมรับว่า

ข้อสรุปที่แน่นอนนั้นต้องคอยการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ที่ลึกซึ้งกว่าที่เป็นอยู่อย่างมาก

จากการศึกษาคู่แฝดชายที่หน้าตาเหมือนกัน 56 คู่ ซึ่งคนหนึ่ง ในคู่แฝดนั้นจัดตัวเองอยู่ในประเภท 'เกย์' พบว่า คู่แฝดของคนเหล่านี้ จำนวน 52 เปอร์เซ็นต์ จัดประเภทตัวเองอยู่ในพวก 'เกย์' ด้วยเช่นกัน การศึกษาทางด้านคู่แฝดหญิงก็ได้รับผลคล้ายๆ กัน คือคู่แฝดของผู้ที่จัดประเภทตัวเองว่าเป็นลักเพศ บอกว่าตัวเองเป็นลักเพศ 34 คู่ จาก 71 คู่ นั่นคือเท่ากับ 48 เปอร์เซ็นต์ หากการศึกษาเหล่านี้ แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลทางกรรมพันธุ์อันเป็นเหตุให้ชายหรือหญิง กลายเป็นพวกลักเพศแล้ว มันก็เป็นที่น่าขันที่ว่าอิทธิพลดังกล่าวก็ไม่ เป็นที่แน่นอนหรือชี้ขาดว่าต้องเป็นเช่นนั้นดังที่นักวิทยาศาสตร์ที่มี ชื่อเสียงท่านหนึ่งให้ข้อสังเกตว่า 'แม้แต่ฝาแฝดที่หน้าตาเหมือนกัน ซึ่งเป็นคู่แฝดกับคนที่ เป็นเกย์ก็ยังมีโอกาสถึง 50 เปอร์เซ็นต์หรือมากกว่าที่จะเป็นปกติ หรือชอบเพศตรงข้าม แม้ว่าเขาจะมียีนแบบเดียวกัน และได้รับการเลี้ยงดูโดยบิดามารดาเดียวกัน' เราควรสังเกตด้วย ว่า ผลของการศึกษาเหล่านี้ (และการศึกษาอื่นๆ) มีพื้นฐานอยู่บน การจัดประเภทของตนเอง ซึ่งเป็นรากฐานที่เชื่อถือไม่ได้สำหรับการ สรุปทางวิทยาศาสตร์เพราะ 'ยังไม่มีคำจำกัดความที่ยอมรับกันโดยทั่วไปถึงความ เป็นลักเพศในบรรดาพวกแพทย์หรือนักวิทยาศาสตร์ ทางด้านพฤติกรรม-มีเพียงแต่ความคิดเห็นร่วมกันเกี่ยวกับต้นกำเนิดของมัน'¹⁴

ไม่ว่าจะเป็นความรู้ด้านใดที่ปรากฏออกมาแหล่งของข้อพิสูจน์ใหม่ๆ จะได้รับการยอมรับอย่างมากที่สุดในเดือน กรกฎาคม 1993 ดร. ดิน แฮมเมอร์ได้เป็นข่าวไปทั่วโลกเมื่อเขาประกาศว่าเขา ค้นพบ 'ความสัมพันธ์ทางสถิติซึ่งมีนัยสำคัญระหว่างการถ่ายทอดยีน (ดีเอ็นเอ ที่เป็นตัวกำหนดรูปร่างหน้าตา) บนโครโมโซมที่ชื่อว่า เอ็กซ์คิว 28 กับพฤติกรรมทางเพศในกลุ่มคนที่ถูกคัดเลือกมา..ซึ่งเป็น ชายจำพวกลักเพศและญาติๆ ของพวกเขาที่มีอายุมากกว่า 18 ปี' พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ 'ปรากฏให้เห็นว่าเอ็กซ์คิว 28 บรรจยีนที่จะ ก่อให้เกิดพฤติกรรมแบบลักเพศในผู้ชายไว้ด้วย'¹⁵ หนังสือของ ด็อกเตอร์แฮมเมอร์สรุปโดยการอธิบายถึงวิธีค้นพบของเขาด้วยการ มองในทางบวกว่า:

'เราสามารถทำได้เพียงแค่การคาดคะเนเกี่ยวกับความสำคัญ ของเอ็กซ์คิว 28 ในประชากรส่วนใหญ่ ถ้ามองในแง่สนับสนุนอย่าง

พระเจ้าพระเยซูคริสต์ ภาพโดย เดล พาร์ชัน

หลักฐานข้อแรกของพระกิตติคุณ คือศรัทธาในพระเจ้าพระเยซูคริสต์ ผู้ ประทานแสงสว่าง และพละกำลังเพื่อให้เราสามารถเอาชนะอุปสรรคในชีวิต มตะ และที่จะใช้อำนาจใจที่พระผู้เป็นเจ้าประทานให้ เพื่อเลือกพฤติกรรม อันจะนำเราไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งสวรรค์

มาก ขอบเขตของมันจะไม่สามารถมีอิทธิพลได้เกิน 67 เปอร์เซ็นต์ของผู้ชายที่เป็นพวกลักเพศซึ่งเป็นอัตราส่วนที่ 'สัมพันธ์' กับขอบเขตของมันในกลุ่มที่ถูกเลือกมาจากพี่น้องลักเพศ ถ้ามองในแง่ที่ไม่สนับสนุน และถ้าความเป็นลักเพศนั้นส่วนใหญ่เกิดจากสภาพแวดล้อม หรือเพราะมียีนชนิดที่มีปฏิกริยาโต้ตอบจำนวนมาก เอ็กซ์คิว 28 ก็ จะสามารถมีผลเพียงไม่กี่เปอร์เซ็นต์ในการเบี่ยงเบนพฤติกรรมทาง เพศของชาย ค่าโดยเฉลี่ย ซึ่งนำมาจากข้อมูลที่มีความสัมพันธ์กัน และจากการศึกษาคู่แฝดที่มีอยู่รวมทั้งการศึกษาครอบครัวด้วย แสดงให้เห็นว่า เอ็กซ์คิว 28 มีบทบาทประมาณ 5 ถึง 30 เปอร์เซ็นต์ของ ชายที่เป็นพวกลักเพศ ซึ่งหากมองตัวเลขที่ประมาณนี้อย่างกว้างๆ จะพิสูจน์ได้ว่าเราจะต้องวิจัยอีกมากจึงจะมีผลสรุปที่เชื่อถือได้'

แน่นอนว่าการที่ 'เอ็กซ์คิว 28 มีบทบาทประมาณ 5 ถึง 30 เปอร์เซ็นต์' ของผู้ชายที่จัดตัวเองว่า 'เกย์' นั้น ยังห่างไกลที่จะพิสูจน์ ข้อคิดเห็นทางด้านวิทยาศาสตร์ที่บอกว่า 'ความเป็นลักเพศ' นั้น 'มีสาเหตุจา' การถ่ายทอดทางพันธุกรรมนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียง คนหนึ่งชี้ให้เห็นถึงความไม่แน่นอนของข้อพิสูจน์นี้สองประการคือ:

ข้อพิสูจน์เกี่ยวกับลักษณะทางชีววิทยาที่เป็นมาตั้งแต่กำเนิดเกี่ยวกับเรื่องความเป็นลักษณะนั้นมีช่องโหว่...การยืนยันของการค้นคว้าเรื่องยีนที่แสดงว่าการเป็นลักษณะนั้นเป็นกรรมพันธุ์ไม่เป็นที่ชัดเจนทั้งในเรื่องที่ว่าอะไรถ่ายทอดทางกรรมพันธุ์ และมันมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศอย่างไร

จากการวินิจฉัยอีกครั้งหนึ่งทางด้านทฤษฎีชีววิทยาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศอีกครั้งของ ดร. บายน์ และดร.พาร์สันส์แห่งมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย แผนกจิตวิทยา พวกเขาได้ให้การเตือนและคำแนะนำที่สำคัญดังต่อไปนี้:

‘เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งที่แพทย์และนักวิทยาศาสตร์ด้านพฤติกรรมจะต้องเริ่มใช้ดุลยพินิจพิจารณาถึงความสลับซับซ้อนของพฤติกรรมทางเพศ และต่อต้านการกระตุ้นให้ศึกษาค้นคว้าเพียงเพื่อจะหาคำอธิบายที่ไม่ลึกซึ้งไม่ว่าจะเป็นด้านจิตวิทยาหรือด้านชีววิทยา’

‘สิ่งที่ขาดหายไปอย่างเห็นได้ชัดจากการตั้งทฤษฎีเกี่ยวกับจุดกำเนิดของพฤติกรรมทางเพศคือบทบาทที่สำคัญของบุคคลที่ทำให้เกิดความ เป็นเอกลักษณ์ของเขาหรือเธอ...เราเสนอแบบจำลองที่เป็นปฏิริยาโต้ตอบซึ่งยีนหรือฮอร์โมนไม่ได้อธิบายถึงสาเหตุแท้ของพฤติกรรมทางเพศ แต่กลับละเลยลักษณะบุคลิกภาพส่วนตัว และด้วยสิ่งนั้นเป็นอิทธิพลต่อวิธีที่คนเราและสภาพแวดล้อมของเขาหรือเธอจะมีปฏิริยาโต้ตอบออกมาเป็นพฤติกรรมทางเพศและลักษณะนิสัยส่วนตัวอื่นๆ ซึ่งค่อยๆ สำแดงออกมาให้เห็นอย่างเป็นขั้นเป็นตอน’

ข้อสังเกตนี้ซึ่งเป็นเพียงข้อเสนอแนะอย่างหนึ่งในหลายๆ อย่างจากนักวิทยาศาสตร์ดูน่าเชื่อถือเป็นพิเศษเพราะว่าเป็นข้อเสนอแนะที่ให้ความสำคัญกับปัจจัยอันเกี่ยวกับการเลือกของบุคคลซึ่งเรารู้ว่าเป็นหลักกรรมที่แท้จริงของสภาพมตะของเรา

ความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ และสมาชิกของศาสนาจักรฯ

จดหมายฉบับลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 1991 เกี่ยวกับความสำคัญของกฎหมายจรรยา ฝ่ายประธานสูงสุดประกาศว่า: ‘ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสิ่งที่ถูกต้องเฉพาะเมื่อกระทำระหว่างสามีและภรรยาอย่างเหมาะสมภายใต้พันธะของการแต่งงาน การติดต่อทางเพศอย่างอื่น รวมทั้งการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน การเป็นชู้

และพฤติกรรมแบบลักเพศ ล้วนเป็นบาปทั้งสิ้น’

ด้วยการยึดมั่นกับคำแนะนำดังกล่าว เจ้าหน้าที่ของศาสนาจักรฯ มีความรับผิดชอบในการเรียกให้ผู้ล่วงละเมิดกลับใจและที่จะเตือนพวกเขาถึงหลักธรรมที่ศาสดาแซมวีเอลได้สอนชาวนีไฟที่ชั่วร้ายว่า ‘ท่านแสวงหาสิ่งซึ่งท่านไม่อาจได้ไว้ได้ และท่านแสวงหาความสุขด้วยการทำความเลวร้าย ซึ่งสิ่งนี้ตรงข้ามกับธรรมชาติของความชอบธรรมนั้น ซึ่งอยู่ในพระประมุขของผู้ยิ่งใหญ่และทางเป็นนิรันดร์ของพวกเรา’ (ฮีลามัน 13:38)

บุคคลไม่สามารถดำเนินต่อไปในการทำบาปร้ายแรงและยังคงเป็นสมาชิกของศาสนาจักรฯ ศาสนาจักรฯควรให้การลงโทษทางวินัยแก่คนที่สนับสนุนให้ทำบาป ไม่มีวินัยของศาสนาจักรฯ ข้อใดที่จะนำมาลงโทษสำหรับความคิดหรือความรู้สึกที่ไม่เหมาะสม(แม้ว่าจะมีการสนับสนุนให้ปรับปรุงความคิดนั้น) แต่มีการลงโทษสำหรับความประพฤติที่ไม่เหมาะสม ในการเทศนาครั้งเดียวกันกับที่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงสอนว่าไม่ควร ‘ขับไล่’ ใครออกไป พระองค์ได้ทรงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยว่า ‘เจ้าทั้งๆ รู้จะไม่ปล่อยให้ผู้ใดรับส่วนเนื้อหนังและโลหิตของเราโดยไร้ค่า...ฉะนั้นหากเจ้ารู้ว่าคนใดไร้ค่า...เจ้าจงห้ามเขา’ (3 นีไฟ 18:28-30) พระเจ้าช่วยให้รอดทรงบัญชาด้วยว่า ‘แต่หากเขาไม่กลับใจจะไม่นับเขาอยู่ในบรรดาผู้คนของเรา’ (ข้อ 31; ดู โมไซยา 26:36; แอลมา 5:56-61 ด้วย) ด้วยเหตุนี้ หากผู้ล่วงละเมิดไม่ตอบสนองต่อการเรียกให้กลับใจ ผู้เลี้ยงแกะของศาสนาจักรฯ ต้องกระทำการลงโทษทางวินัยเพื่อทำตามหน้าที่รับผิดชอบที่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าประธาน

ในขณะที่เดียวกัน เราควรแยกแยะให้ออกระหว่าง *การกระทำ* ที่เป็นบาป กับ *ความรู้สึก* ที่ไม่เหมาะสมหรือ *ความโน้มเอียง* ที่เป็นอันตรายซึ่งอาจนำไปสู่บาป เราควรยื่นมือออกไปช่วยคนที่กำลังต่อสู้เพื่อต้านทานการล่อลวงด้วยความรักของเรา ฝ่ายประธานสูงสุดได้ทำเช่นนั้นในการออกจดหมายลงวันที่ 14 พฤศจิกายน 1991 หลังจากการยืนยันถึงลักษณะที่เป็นบาปของ ‘การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน การเป็นชู้ และพฤติกรรมแบบลักเพศ’ แล้ว ฝ่ายประธานสูงสุดยังได้กล่าวเพิ่มเติมอีกว่า:

‘บุคคลและครอบครัวที่ปรารถนาจะขอความช่วยเหลือในเรื่องเหล่านี้ควรแสวงหาคำแนะนำจากอธิการ ประธานสาขา ประธาน

ภาพโดย เดล พอร์สัน

จุดประสงค์ของชีวิตและภารกิจของศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลี้ถิธาณยุคสุดท้าย คือการเตรียมลูกชายหญิงของพระผู้เป็นเจ้าให้ไปถึงจุดมุ่งหมาย-เพื่อเป็นเหมือนพระบิดามารดาในสวรรค์ของเรา

สเทศหรือประธานท้องถิ่น เรากระตุ้นให้ผู้นำและสมาชิกของศาสนาจักรฯ ยืนเมื่อออกไปด้วยความรักและความเข้าใจไปช่วยผู้ที่กำลังต่อสู้กับเรื่องเหล่านี้ หลายคนจะตอบสนองต่อความรักแบบพระคริสต์และต่อคำแนะนำที่ได้รับการดูแลขณะที่พวกเขาได้รับการเชื่อเชิญให้กลับมาและนำเอาพลังแห่งการขจัดให้และการรักษาของพระผู้ช่วยให้รอดมาใช้ (ดู อีสยาห์ 53:4-5; โมไซยา 4:2-3)

เช่นเดียวกัน ในการให้คำปราศรัยการประชุมใหญ่ในเรื่องเดียวกันนี้ ประธานกอร์ดอน บี. ینگคัลลีกล่าวว่า: 'ตอนนี้ข้าพเจ้าอยากจะพูดด้วยการเน้นว่าความหวังโยของเรานในเรื่องผลอันขมขื่นของบาปเชื่อมโยงกับความเห็นอกเห็นใจแบบพระคริสต์ต่อเหยื่อของบาป ทั้งแบบไร้เดียงสาและที่สมควรได้รับการประณาม เราขอสนับสนุนพระตัวอย่างของพระเจ้า ผู้ทรงกล่าวโทษบาปแต่ยังทรงรักผู้กระทำบาป เราควรยืนเมื่อออกไปด้วยความเมตตาและด้วยการปลอมโยนผู้ที่ทนทุกข์ทรมาน สนองความต้องการของพวกเขาและช่วยเหลือพวกเขาแก้ไขปัญหา'

แม้ว่าจะมีการเชิญชวนและการยืนยันดังกล่าว ศาสนาจักรฯ และสมาชิกของศาสนาจักรฯ ก็ยังคงประสบปัญหากับการเข้าใจผิดของผู้คนเกี่ยวกับอุดมการณ์ของเราในเรื่องนี้ เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่แล้ว

ในการให้สัมภาษณ์กับนักข่าวโทรทัศน์คนหนึ่ง นักข่าวถามเจ้าหน้าที่ของศาสนาจักรฯ ว่า 'ตอนนี้ศาสนาจักรฯ กำลังทำอะไรบ้างเพื่อหยุดบรรยายกาศแห่งความเกลียดชังพวกลัทธิเพศ?' เมื่อเก้าปีก่อน ในระหว่างการให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์เกี่ยวกับเรื่องนี้ มีคนถามข้าพเจ้าเกี่ยวกับรายงานที่ว่าศาสนาจักรฯ สอนหรือกล่าวเป็นนัยๆ ว่า 'คนพวกนี้เป็นพวกจันฑาลหรือเป็นสุนัขข้างถนน... และคนพวกนี้เกลียดตัวเองและว่าศาสนาจักรฯ นำทัศนคติเช่นนี้ไปให้พวกเขา'

ยิ่งไปกว่านั้น เรายังได้รับคำถามอย่างเดียวกันจากสมาชิกที่ซื่อสัตย์ของเราอีกด้วย จุดหมายที่เขียนมาถึงเมื่อเร็ว ๆ นี้เป็นตัวอย่างที่ดี:

'ความเป็นห่วงอย่างหนึ่งที่เรามีคือวิธีที่ลูกชายและลูกสาวของเราจะถูกจัดอยู่ในพวกที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนและมั่วโลภีย์ บางคนอาจเป็นเช่นนั้นแต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้นทั้งหมดเยาวชนชายและเยาวชนหญิงเหล่านี้ต้องการต่อสู้ดิ้นรน มีชีวิตทางวิญญาณและอยู่ใกล้จิตครอบครัวและศาสนาจักรฯ มันเป็นการบ่อนทำลายอย่างยิ่ง เมื่อมีการกล่าวถึงเรื่องนี้จากแท่นพูดในแองลบ เราเชื่อว่าคำปราศรัยเช่นนั้นกลับจะสร้างแรงกดดันมากขึ้น และทำให้เกิดความรู้สึกผิดความอับอาย ทั้งยังสร้างความไม่เคารพตัวเองให้กับเยาวชนอย่างมหศาล ซึ่งพวกเขาาก็ได้พยายามเอาชนะมาตลอดชีวิต

อยู่แล้ว บางครั้งในการช่วยเหลือพวกเขาให้ผ่านการทดลองอันยากลำบากนี้ก็ได้กระทำด้วยความรักอันบริสุทธิ์ของพระคริสต์อย่างแท้จริง เราจะรู้สึกซาบซึ้งในทุกสิ่งทุกอย่างที่ท่านสามารถทำได้ เพื่อบรรเทาสภาพอันยากลำบากของลูกๆ ของพระบิดาบนสวรรค์ที่เข้าใจผิดเหล่านี้ หากเจ้าหน้าชั้นผู้ใหญ่สามารถแสดงความรู้สึกที่ไวต่อปัญหานี้มากขึ้นมันจะช่วยให้เกิดการหลีกเลี่ยงอัศวินบาปกรรมและความแตกร้างภายในครอบครัวได้อย่างแน่นอน หลายๆ คนไม่อาจทนได้กับความจริงที่ว่าสมาชิกของศาสนาจักรฯ ตัดสินตัวพวกเขาเองว่าเป็น 'คนชั่วร้าย' ดังนั้น พวกเขาจึงค้นหาการปลอบโยนจากการดำรงชีวิตแบบลัทธิเพศ'

จดหมายเช่นนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความจำเป็นที่เราจะต้องปรับปรุงการติดต่อกับพี่น้องชายหญิงที่กำลังต่อสู้กับปัญหาเหล่านี้ -หรือปัญหาอื่นๆ ในทุกรูปแบบ สมาชิกแต่ละคนของศาสนาจักรของพระคริสต์มีความรับผิดชอบต่อดำสอนที่ชัดเจนในการแสดงความรักและให้การช่วยเหลือด้วยความเข้าใจ คนที่ทำบาปก็เช่นเดียวกันกับคนที่กำลังต่อสู้เพื่อด้านทานความรู้สึที่ไม่เหมาะสม ไม่ใช่คนที่จะต้องถูกขับไล่แต่เป็นคนที่เราจะต้องรักและให้ความช่วยเหลือ (ดู 3 นิโอฟ 18:22-23,30,32) ในขณะที่เดียวกัน ผู้นำและสมาชิกของศาสนาจักรฯ ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบของตนในการสอนหลักธรรมที่ถูกต้องและความประพฤติที่ขอบรรรม (ในทุกเรื่อง) แม้ว่าการสอนนั้นจะทำให้เกิดความรู้สึกไม่สบายใจกับใครบางคน

บางครั้งก็มีคนถามผู้นำของศาสนาจักรฯ ว่าในศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งสิทธิชนยุคสุดท้ายมีที่สำหรับคนที่มีความโน้มเอียงหรือมีความรู้สึกว่าเป็นพวกลัทธิเพศบ้างหรือไม่แน่นอน ระดับความยากของการละทิ้งความประพฤติหรือความคิดที่ไม่ดีของแต่ละคนนั้นแตกต่างกันออกไป แต่ข่าวสารแห่งความหวังและการผูกมิตรซึ่งศาสนาจักรฯ เสนอให้จะเป็นสิ่งที่เหมือนกันสำหรับทุกคนที่กำลังต่อสู้

ข้าพเจ้าพยายามที่จะอธิบายถึงการแยกแยะให้ออกในการตอบคำถามนักข่าวโทรทัศน์ซึ่งเหมาเอาว่าศาสนาจักรฯ สอนว่า 'คนเหล่านี้เป็นพวกจันฑาล' ข้าพเจ้าตอบเขาดังนี้:

'คนที่กำลังพยายามต่อสู้กับความโน้มเอียงที่จะเป็นเช่นนั้นไม่ควรรู้สึกว่าเป็นพวกจันฑาล สิ่งที่เป็นความผิดอย่างมากก็คือการมีเพศสัมพันธ์นอกการแต่งงาน อย่างไรก็ตาม คนที่มีส่วนในความประพฤติเช่นนั้นควรรู้สึกผิด พวกเขาควรรู้สึกที่ตัวเองเห็นห่าง

ออกไปจากทางของพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงประทานบัญญัติต่อต้านความประพฤติเหล่านี้ในทุกรูปแบบ ข้าพเจ้าไม่รู้สึกประหลาดใจเลยที่พวกเขาจะรู้สึกเห็นห่างจากศาสนาจักรฯ สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าประหลาดใจคือพวกเขา รู้สึกว่าศาสนาจักรฯ สามารถยกเลิกพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของได้... (พระผู้ช่วยให้รอด) ทรงเมตตาและทรงมีความรักต่อผู้หญิงที่เข้าร่วมในการเป็นขู้ (ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีมากสำหรับเรา)... แต่พระองค์ตรัสว่า 'จงไปตามทางของเจ้า และอย่าทำบาปอีก' พระองค์ทรงรักคนบาป แต่พระองค์ก็ทรงกล่าวโทษการกระทำที่เป็นบาป ข้าพเจ้าคิดว่าศาสนาจักรฯ กำลังกระทำเช่นเดียวกับพระองค์ แต่บางครั้งอาจไม่สมบูรณ์ แต่นั่นคือสิ่งที่เราสอนสมาชิกของเรา: จงรักคนบาป แต่จงกล่าวโทษบาป'

การต่อสู้ของคนที่มีปัญหาเรื่องแรงดึงดูดระหว่างเพศเดียวกันไม่ได้มีเพียงอย่างเดียว มีการล่อลวง เรื่องทางเพศ และเรื่องอื่นๆ อีกหลายรูปแบบ หน้าที่ในการด้านทานบาปนั้นสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับพวกเขาทุกคน

การช่วยเหลือที่สำคัญที่สุดซึ่งศาสนาจักรฯ ให้กับผู้ที่ยอมพ่ายแพ้ต่อบาปหรือต่อสู้ที่กำลังต่อสู้เพื่อด้านทานบาปคือการทำให้ภารกิจแห่งสวรรค์ในการสอนคำสอนที่แท้จริงและการปฏิบัติพิธีการแห่งพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟูบรรลุลผล พระกิตติคุณนำมาประยุกต์ใช้เป็นบรรทัดฐานเดียวกันกับทุกคน ความจริงที่เป็นแก่นแท้ของพระกิตติคุณคือการชดใช้และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอด ที่ทำให้เราสามารถได้รับความเป็นอมตะและชีวิตนิรันดร์เพื่อบรรลุดุจจุดหมายปลายทางนั้น การแต่งงานนิรันดร์เป็นเป้าหมายอันศักดิ์สิทธิ์และได้รับการกำหนดไว้สำหรับลูกๆ ทุกคนของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทั้งในชีวิตนี้และในชีวิตหน้า ถึงกระนั้นก็ตาม เป้าหมายอันศักดิ์สิทธิ์นี้ต้องกระทำในวิธีของพระเจ้า ยกตัวอย่างเช่น ประธานกอร์ดอน บี. ฮิงค์ลีย์เคยประกาศว่า 'การแต่งงานไม่ควรได้รับการมองว่าเป็นวิธีการรักษาเยียวยาเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ เช่นความโน้มเอียงหรือความประพฤติแบบลัทธิเพศ'²²

โดยทางพระคริสต์และศาสนาจักรของพระองค์ ผู้ที่กำลังต่อสู้เรื่องนี้สามารถได้รับความช่วยเหลือ โดยผ่านทาง การอดอาหารและการสวดอ้อนวอน โดยทางความจริงของพระกิตติคุณ โดยทางการเข้าร่วมและการรับใช้ศาสนาจักรฯ โดยทางคำแนะนำที่ได้รับการดูแลของผู้นำ และในกรณีที่น่าจำเป็นอาจต้องขอความช่วยเหลือจากผู้ที่มีอา

ชีพแก้ไขปัญหาต่างๆ แหล่งช่วยเหลือที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือพี่น้องชายหญิงที่มีความรักซึ่งจะเป็นอิทธิพลในการเสริมสร้างความเข้มแข็งทุกคนควรเข้าใจว่า บุคคล (และสมาชิกในครอบครัวของเขา) ซึ่งกำลังต่อสู้กับปัญหาเกี่ยวกับแรงดึงดูดระหว่างเพศเดียวกันนั้นกำลังต้องการความรักและการให้กำลังใจเป็นพิเศษ นั่นเป็นความรับผิดชอบที่ชัดเจนของสมาชิกของศาสนาจักรฯ ผู้ซึ่งเคยทำพันธสัญญาว่าเขาจะเต็มใจ 'แบกภาระของกันและกัน' (โมไซยา 18:8) และว่าจะ 'ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระคริสต์' (กาลาเทีย 6:2)

หลักธรรมข้อแรกของพระกิตติคุณคือศรัทธาในพระเจ้าพระเยซู-คริสต์ผู้ประทานแสงสว่างและพละกำลังเพื่อให้เราสามารถเอาชนะอุปสรรคในชีวิตมตะและที่จะใช้อำนาจใจที่พระผู้เป็นเจ้าประทานให้เพื่อเลือกพฤติกรรมอันจะนำเราไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งสวรรค์ เราได้รับสัญญาว่า 'ไม่มีการทดลองใดๆ เกิดขึ้นกับท่านนอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย พระเจ้าทรงสัตย์ธรรมพระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้และเมื่อทรงทดลองท่านนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้' (1 โครินธ์ 10:13)

สรุป

ทัศนะที่แตกต่างกันของข้อพิพาททางวิทยาศาสตร์และคำสอนทางศาสนาสามารถนำมาเปรียบเทียบกับความแตกต่างระหว่างการศึกษาเครื่องยนต์โดยการสังเกตถึงวิธีการทำงาน การถอดชิ้นส่วนต่างๆ ของมัน การวิเคราะห์ที่กับการอ่านคู่มือของผู้ประกอบรถยนต์ที่ทางโรงงานผลิตเป็นผู้เขียนขึ้นเราสามารถเรียนรู้หลายสิ่งหลายอย่างโดยการสังเกตและการวิเคราะห์ แต่วิธีนี้จะให้ความรู้เกี่ยวกับกลไกสมรรถนะ และศักยภาพของเครื่องจักรเพียงบางส่วนเท่านั้น ความรู้ที่ดีที่สุดและสมบูรณ์ที่สุดเกี่ยวกับการทำงานของเครื่องจักรและศักยภาพของมันจะได้รับการเปิดเผยโดยการศึกษาคู่มือที่โรงงานผลิตเขียนขึ้น คู่มือเกี่ยวกับร่างกายและจิตวิญญาณที่เขียนโดยผู้ผลิตคือพระคัมภีร์ ซึ่งเขียนโดยพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสร้างเราและแปลโดยศาสดาของพระองค์ พระคัมภีร์คือแหล่งแห่งความรู้ที่ดีที่สุดเกี่ยวกับจุดประสงค์

ของชีวิตและพฤติกรรมตลอดจนความคิดที่เราควรฝึกฝนเพื่อที่จะดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและไปถึงจุดหมายปลายทางนิรันดร์

ทุกคนที่ต่อสู้กับการทำทวยแห่งชีวิตมตะสามารถเปรียบเทียบกับการคร่ำครวญในบทเพลงสดุดีของนีไฟที่ว่า: 'โอ้ คนต่ำต้อยอย่างข้าพเจ้า! แท้จริงแล้วใจของข้าพเจ้าสลดเพราะเนื้อหนังของข้าพเจ้า จิตวิญญาณข้าพเจ้าเศร้าโศกเพราะความเลวร้ายของข้าพเจ้า

'ข้าพเจ้าถูกห้อมล้อมเพราะสิ่งล่อลวงและบาป ซึ่งได้สกัดข้าพเจ้าไว้โดยง่าย' (2 นีไฟ 4:17-18)

หากเราต้องการมีความตั้งใจและพละกำลังในการต้านทานบาป เราต้องวางใจในพระผู้เป็นเจ้าและสวดอ้อนวอนเพื่อขอความช่วยเหลือ นีไฟชื่นชมในพระเจ้า ผู้ทรงสนับสนุนท่านและนำทางท่านผ่านความทุกข์ทรมาน (ดู ข้อ 20) 'โดนข้าพเจ้าจึงพ่ายแพ้ต่อบาปเพราะเนื้อหนังของข้าพเจ้าเล่า?' นีไฟถาม (ข้อ 27) แล้วท่านสวดอ้อนวอนขอให้พระเจ้าทรงได้จิตวิญญาณของท่าน และ 'ทรงทำให้ข้าพระองค์สัมผัสต่อสิ่งที่แลดูเป็นบาป' (ข้อ 31)

นีไฟสรุปด้วยคำพูดที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับผู้ที่พยายามค้นหาวិธีผ่านพ้นความยากลำบากในเรื่องนี้ว่า:

'โอ พระเจ้า ข้าพระองค์ไว้วางใจในพระองค์และข้าพระองค์จะไว้วางใจในพระองค์ตลอดกาล ข้าพระองค์จะไม่วางความไว้วางใจในแขนแห่งเนื้อหนัง เพราะข้าพระองค์รู้ว่าคนที่วางความไว้วางใจของเขาในแขนแห่งเนื้อหนังย่อมถูกสาปแช่ง แท้จริงแล้วคนที่วางความไว้วางใจของเขาในมนุษย์หรือทำให้เนื้อหนังเป็นแขนของเขา ย่อมถูกสาปแช่ง

'แท้จริงแล้ว ข้าพระองค์รู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะประทานให้อย่างเมื่อแผ่แก่คนที่ขอ' (ข้อ 34-35)

พระองค์ผู้ทรงบัญชาเราให้เป็นผู้ดีพร้อม ได้ทรงหลังพระโลหิตเพื่อเปิดโอกาสให้เราบรรลุถึงจุดหมายปลายทางนิรันดร์ได้ ความเชื่อมั่นของพระองค์ในความสามารถของเราที่จะบรรลุถึงชีวิตนิรันดร์แสดงให้เห็นในคำเชื้อเชิญอันน่ามหัศจรรย์ของพระองค์ที่ว่า:

'เจ้าควรเป็นคนอย่างไรเล่า? เรากล่าวกับเจ้า ตามจริงว่า แม้ตั้งที่เราเป็น' (3 นีไฟ 27:27) □

(แหล่งอ้างอิงของบทความนี้อยู่ในหน้า 33)

.....
แหล่งอ้างอิงของ 'แรงดึงดูดระหว่างเพศเดียวกัน' โดย เอ็ดเวิร์ด ดัลลิน เอช. โอคส์
(ดู บทความหน้า 14)

1. *Gospel Doctrine*, 5th edition (Salt Lake City: Deseret Book Company, 1939), page 309.
2. See statement of the First Presidency, 31 January 1912, page 417; see also *Millennial Star*, 24 August 1922, page 539.
3. See Lorenzo Snow, *Millennial Star*, 31 August 1899, page 547; discussed in Dallin H. Oaks, *Pure in Heart* (Salt Lake City: Bookcraft, 1988), pages 61-62.
4. Letter of the First Presidency, 14 November 1991.
5. ดู ค.พ. 76; discussed in Dallin H. Oaks, "Apostasy and Restoration," *Ensign*, May 1995, pages 86-87.
6. "An Easter Greeting from the First Presidency," *Church News*, 15 April 1995, page 1.
7. "Free Agency and Freedom," *Brigham Young University 1987-88 Devotional and Fireside Speeches* (Provo: BYU Publications, 1988), pages 46-47; the edited version printed here is found in Monte S. Nyman and Charles D. Tate Jr., Editors, *The Book of Mormon: Second Nephi, The Doctrinal Structure* (Provo: BYU Religious Studies Center, 1989), pages 14-15.
8. R.C. Lewontin and Others, *Not in Our Genes* (New York: Pantheon Books, 1984); R. Hubbard and E. Wald, *Exploding the Gene Myth* (Boston: Beacon Press, 1993).
9. R.C. Friedman and J. Downey, "Neurobiology and Sexual Orientation: Current Relationships," *Journal of Neuropsychiatry* 5 (1993): 149.
10. Ibid.
11. J.M. Bailey and R.C. Pillard, "A Genetic Study of Male Sexual Orientation," *Archives of General Psychiatry* 48 (1991): 1089-96.
12. J.M. Bailey, R.C. Pillard, and others, "Heritable Factors Influence Sexual Orientation in Women," *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 217-23.
13. D. Hamer and P. Copeland, *The Science of Desire* (New York: Simon & Schuster, 1994) page 218.
14. W. Byne and B. Parsons, "Human Sexual Orientation: The Biologic Theories Reappraise," *Archives of General Psychiatry* 50 (1993): 228.
15. Dean Hamer and others, "A Linkage Between DNA Markers on the X Chromosome and Male Sexual Orientation," *Science* 261 (16 July 1993): 321-27.
16. *The Science of Desire*, page 145-46.
17. W. Byne, "The biological Evidence Challenged," *Scientific American*, May 1994, pages 20,55.
18. W. Byne and Parsons, "Human Sexual Orientation," page 236-37.
19. Gordon B. Hinckley, "Reverence and Mortality," *Ensign*, May 1984, page 47.
20. Letter to Dallin H. Oaks, 3 September 1994.
21. Television interview with Elder Dallin H. Oaks, 3 December 1986; an answer not telecast; excerpts printed in "Apostle Reaffirms Church's Position on Homosexuality," *Church News*, 14 February 1987, pages 10,12.
22. Gordon B. Hinckley, "Reverence and Mortality," page 47.